

ταμπουρωμένοι σὲ χονδρὸ καὶ ψηλὸ πρόσωμα μὲ πρόσωπο ἀπὸ ἑκατὸ ἄνδρες. Εἴχαμε βαλθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ διοικητὴ γιὰ νὰ φυλάξουμε τὴ διάβα. Εἴμαστε 200 ἄνδρες, ὅλοι διαλεκτοὶ καὶ παλληκάρια, μαθημένοι στὴ φωτιά. Οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὰ χαράγματα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ρίχνουν βροχὴ ἀπὸ μυδράλλια καὶ σφαῖρες μὲ δυὸ κανόνια ὀρεινὰ στημένα στὴν κορφή. Ἀπὸ μακριὰ ἐφαίνονταν πὼς θὰ ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι, μὰ τοῦ κάκου, ὅλα ἐπήγαιναν χαμένα, οἱ σφαῖρες των ἐδοῦζαν στὰ νερά, ἐσφύριζαν στ' αὐτιά μας, ἔξυναν τὸ χῶμα καὶ ἔπειτα ὅλα ἦσυχά. Ὡς τὸ γιόμα εἴχαμε αὐτὴ τὴ διασκέδαση, μὲς τὶς δυὸ ὅμως ὁ λοχαγὸς μας, ἓνα λεβεντόπαιδο γιεμάτο γνώσες κι' ἐνθουσιασμό, εἶχε ἐννοήσῃ ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ πὼς θὰ μᾶς ἔκαμναν ἐφοδο. Μᾶς ἐζύγωσε τότε ὅλους καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἀλλὰ σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ, μᾶς εἶπε «Παιδιά! ὁ ἐχθρὸς ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι, ἄς τὸν δεχτοῦμε μὲ καρδιά, σὰν παλληκάρια».

Ἐνα τρομαχτικὸ οὐρά, ἓνα ζήτω γιεμάτο ἐνθουσιασμὸ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ στηθια ὄλων κι' ἔπειτα κατακόκκινοι, μὲ βρασμμένο αἷμα στὶς φλέβες περιμέναμε τὸν ἐχθρό. Αὐτοὶ μὲ τὰ πυρὰ καὶ τὴ λόγχη ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὸ βουνό. Ὁ λοχαγὸς μας μὲ τὸ τηλεσκόπιο στὸ χέρι ἐκύτταζε μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς κινήσεις των κι' ἄφ' οὗ ἐβεβαιώθηκε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ βροντώδη φωνὴ ἐδιάταξε :

— Ἀρξέτε πῦρ !

Ἐνα ζήτω ἀκούστηκε στὶς σφαῖρες καὶ στοὺς καπνοὺς κι' ἔπειτα φοβερὸς τουφεκισμὸς ἔσεισε ὅλη τὴν ὄχτη πέρα, πέρα.

Μιά ὥρα ἐβάσταξε ἡ φωτιά κι' ὕστερα ἡ σάλπιγγα ἔκραξε νὰ παύσῃ.

Ὅλοι ἀπορήσαμε γιὰ τὸ σάλπισμα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί συνέβαινε.

Ὡστόσο οἱ ἐχθροὶ δὲν ἔπαυαν τὰ πυρὰ καὶ τὰ κανόνια ξεροῦσαν ἀδιάκοπα μυδράλλια καὶ σφαῖρες.

Σοβαρὸς, σοβαρὸς ὁ λοχαγὸς μας, μαῦρος ἀπὸ τὸν καπνὸ, σὰν θεὸς τοῦ πολέμου, ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἄφ' οὗ μὲ φλογερὴ ματιά μᾶς κύταξε ὅλους, «ὅποιος ἀποφασίξῃ τὴ ζωὴ του ἄς βῆγῃ ἐμπρὸς» ἐφώναξε.

Ὅλοι ὅσοι εἴμαστε ἐκεῖ εἴχαμε ἀποφασισμένη τὴ ζωὴ μας, μὰ κανεὶς δὲν ἐβγήκεν ἐμπρὸς.

Κατακόκκινος ὁ λοχαγὸς μας ἔκραξε «τὸ παλληκάρι τοῦ λόχου ἄς βῆγῃ ἐμπρὸς».

Λίγος μουρμουρητὸς ἀκούστηκε σ' ὅλη τὴ σειρὰ κι' ἔπειτα ἓνα παιδί, ὅσο εἴκοσι χρονῶν, ἐθελοντῆς, ἀμούστακο κι' ὄμορφο σὰν κοπέλλα, ἐβγήκε ἐμπρὸς . . .

— Ἐσὺ θυσιάζεις τὴ ζωὴ σου . . .

— Ναι λοχαγέ μου, γι' αὐτὸ ἄφηκα τὴν πατρίδα.

— Εἶσε γενναῖος· κάμνεις καθήκον ἱερὸν· ἐκεῖ κάτω στὴ γέφυρα νὰ σταθῆς μ' αὐτὸ τὸ βαρέλι καὶ τὰ ὀβούζια, ὅταν ἐννοήσῃς τὸν ἐχθρὸ νὰ περνᾷ τίναξε ὅλα στὸν ἀέρα.

— Κι' ἐγὼ μαζὺ τους, λοχαγέ μου . . .

Ὅλοι ἐνθουσιασμένοι καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια χαιρετήσαμε τὸν νέο ἥρωα.

Ὡστόσο οἱ ἐχθροὶ θαρρεμένοι ἀπὸ τὴν ἡσυχία μας, κατέβαιναν ἀβάσταχοι τὸ βουνό, ὑποστηριγμένοι ἀπὸ σῶμα ἀκροβολιστῶν κι' ἀπ' ἄλλα δυὸ κανόνια ποῦ εἶχαν ἔλθῃ αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὰ πυρὰ μας δὲν εἴχαμε παύσῃ

καὶ πολλοὺς ἐστρώναμε στοὺς βράχους καὶ στὸν κάμπο, ἀλλὰ τί θὰ σᾶς κάμουν, παιδιά, διακόσιοι ἄνδρες ἐμπρὸς σὲ δυὸ χιλιάδες στρατό. Σὰν λυσασμένο κοπάδι ἀπὸ λύκους κατέβαιναν τὸ βουνό. Λόγγες, τουφέκια, ἄλογα, κανόνια, ὅλα σὰν καπνὸς, σὰν ἄγρια κύματα ἐφαίνονταν στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ λοχαγὸς μας εἶχε διατάξῃ τακτικὴ ὑποχώρησῃ· δὲν ἤθελε νὰ μᾶς θυσιάσῃ σὰν τραγιά. Οἱ ἐχθροὶ θαρρεμένοι, γιεμάτοι ὄρμη καὶ λύσσα ἔτρεχαν ὅλοι ἴσα γιὰ τὸ γεφυρι. Τὸ διάβα τοῦ γεφυριοῦ εἶταν ὅλη ἡ νίκη. Καβαλλαρεῖοι, στρατιῶτες, κα-

νόνια, πολεμαφῶδια, ὅλα μαζὺ ἐνωμένα, σὲ πυκνὴ φάλαγγα ἀρχισαν μὲ οὐρὰ καὶ ζήτω νὰ διαβαίνουν τὸ ποτάμι.

Μὲ μιᾶς κρότος τρομερὸς, κρότος σὰν ἀπὸ ἄπειρα ἀστροπελέκια κι' ἀναρίθμητες βροντές, ἔσεισεν ὅλο τὸν τόπο. Εἰς τὸν ἀέρα εἴδαμε νὰ πετιῶνται ἄνθρωποι, ἄλογα, ξύλα, τουφέκια, καπνὸς, φωτιά . . . ὁ γενναῖος ἐθελοντῆς, ὁ ἥρωας στρατιῶτης εἶχε κι' αὐτὸς τιναχθῆ, ἀλλ' ἐμεῖς ἐπερδέξαμε τὴ μάχη κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ σημαία μας περήφανη ἐκυματίεζε στ' ἀντικρυὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους.

ΗΛΙΑΣ Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΟΥ

— Ὁ μάβρος σκύλος ποῦ ἔχω γώ δὲν εἶναι πρῶτο γένος· ἔχει ἄκοφτα, τ' ὀμολογῶ, κουλλουριασμένη οὐρά, κι' ὀλόρθ' ἀφτιά ὁ καμμένος, σὰ σοῦγλες μυτερά.

Κι' ὅμως πολὺ τὸν ἀγαπῶ, κι' ἀφτὸς δὲν πάει πιὸ πίσω· καὶ τὼρ, ἀφέντη, θὰ 'σ τὸ πῶ πῶς εἶχα τὴν τιμὴ, καὶ πιά νὰν τὸν γνωρίσω μοῦ δόθηκ' ἀφορμὴ.

Ὅ, τ' εἶχα κάτσει μιὰ σταλιά ψωμί νὰ φάω μιὰ μέρα, τὸν βλέπω ποῦ χωρὶς μιλιὰ ὅμως μὲ μάτι ἀχνὸ μὲ κοίταξ' ἀπὸ πέρα σὰ νὰ 'σκουζε « πεινῶ ! »

Εἶταν παρόμοιος σὰ σακκὶ κοκκαλογομισμένο· τοῦ 'λειπ' ἢ τρίχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὸν θέριζ' ἢ πληγί· κουφάρι ξεθαμένο λὲς κι' εἶταν ἀπ' τὴ γῆ.

Πὸς ξέρει ἀπ' τὴν καταδρομὴ τί τράδαγ' ὁ καμμένος ! Τι ἂν εἶσαι μισερὸ κορμί, ἄχ σπάνια σ' ἀγαποῦν· ἂν εἶσαι πλαγιασμένος, συχνὰ καὶ σὲ χτυποῦν.

Τὸν πόνεσα, κι' ἀπ' τὸ ψωμί τοῦ ρίχνω. Σ' τὰ ποδάρια τὸ βάζει ἐκεῖνος σ' τὴ στιγμή καὶ πίσω δὲν κοιτᾷ· τί θὰ 'χε δεῖ λιθάρια πὼς πέφτουν σὰ ζητᾷ.

Τί, εἶπα, μὲ πῆρε γιὰ φονιά καὶ φέβγει ἀπὸ κοντὰ μου ; Καὶ θὰν τὸ πῆς παραξενιά, μὰ τὸ ταγάρι ἀρπῶ, κι' ὅ, τ' εἶχε μέσα, χάμου μὲ πείσμα τὸ σκορπῶ.

Καὶ φέβγω. Μὰ σ' τὸ φτωχικὸ καλύβι μου τὸ βράδυ σὰν ἦρθα, σὲ λιγάκι ἀκῶ ποῦ κάτι σιγανὰ ἀπὸ 'ξω σ' τὸ σκοτάδι τὴν πόρτα γκρατζουνᾷ.

Ἄνοιγώ. Τί 'ταν ; Τὸ σκυλί. Τὴ φιλικὴ λαλιά μου σὰν ἐνωσε πὼς τὸν καλεῖ, πάει φόβος πιά ἢ ντροπὴ, ἀφτὸς σ' τὴν ἀγκαλιά μου πηδαίει σὰν ἀστραπή.

Πὼς ἔκανα τὴ γνωριμιὰ νά ! σ' τὸ πα μὲ τὸ σκύλο.
— Δὲν ἔχει οὐσία ἀφτὸ καμιά.
— Καμιά ; Μὲ συχωρεῖς !
Τί ! βρῆκα γώ 'να φίλο, καὶ λίγο τὸ θαρρεῖς ;

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ